

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 kréért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

40. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 5-ik sz.) ezimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyitlterben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.
Kéziratok nem küldetnek vissza.

Előfizetési felhívás

„SZÉKESFEJÉRVÁR”

társadalmi hetilap
1874. évi októb.—deczemb. negyedévi folyamára.
A lap ára helyben házhoz hordva, vagy vidékre postai küldéssel:

Negyedévre 1 frt.
Félévre 2 frt.

Lapunk a megyei és városi hatóság közlönye is levén, mindkét hatóság fontos közleményeit hozza, s annak mind szellemi, mind anyagi érdekeit kiválólag képviseli. Főleg figyelemztetjük a megyei községeket, hogy jelenleg egyedül lapunk van a megyei hatóság által engedélyezve: miszerint azt a községek a nélkül, hogy a megye hatóság által számadásaikban ne-hézményeztetnék — járathatják; épen e tekintetből is nagyobb pártolásra számítunk.

Bizalommal hívjuk fel lapunk negyedéves előfizetőit, kiknek előfizetésük lejárt, hogy azt mielőbb megújítani sziveskedjenek, nehogy ezáltal a lapküldésében fennakadás történjék.

Előfizetési pénzek beküldésére ajánljuk a posta utalványokat, melyek bérmentesítése csak 5 krajczárba kerül.

Egészségügyi gondolatok.

I.

Nagy Magyarországon számos a panasz az egészségügy rendszertelensége, az egészségügyi személyzet bár önfeláldozó és hangyasorgalmu munkálkodásának eredménytelensége felett, — panaszkodunk, de tenni hagyományos szokásunk szerint nem szoktunk semmit, nagyot jajditunk s ismét nem teszünk sem-

mit, pedig tenni kell, mert nem mi, de mások veendik észre, hogy kihaltunk.

Mi lehet oka, hogy jeles orvosaink önfeláldozó és hangyasorgalmu munkásságának sincs eredménye, vagy legalább nem a joggal elvárt?

Megkísérlem kitalálni:

Nálunk nem jut a hatalmasoknak eszébe, hogy az „universal genie” kora lejárt, ma ilyenek nincsenek, ma elég ha valaki az orvosi tudományok terén mint specialista áll a karkövetelte igények magaslatán, s mégis azt kívánjuk, hogy hatóság orvosaink jeles belgyógyászok, műtők, szülészek, szemészek stb. legyenek, mielőtt megválasztatásra igényt tarthatnak. Ily a maguk nemében alig felalálható unicumok, elnyervén állásukat s ezzel teljesen új munka közt, mely azt kívánja tőlük, hogy azonnal kitűnő csaknem burocrata iroda igazgató, fogalmazó, iktató és kiadó, kitűnő (a háztartás kezelését is minden részleteiben ismerő) kóiházi gondnok, gyógyszerár vizsgáló, természetesen a gyógyszerisme és vegytan, a gyógyszerkészítés technikája és a gyógyszerár kereskedelmi irányu kezelésében teljesen otthonos, mert mindezt ellenőrző szerepű — s még azonkívül, minden néven nevezendő műszaki gyárkezelést teljes részleteiben ismerő, — kitűnő, mert szinte ellenőrző építész, mindent mi élelmi, ruházati, háztartási és kényelmi tekintetben az emberiség részére használtatik, felülvizsgálni és helyesen megbírálni képes legyen, de még ezen milliónyi irányu foglalkozását számos mérföld területén gyakorolni elég idővel és physical erővel is bírjon, e mellett az őt főfoglalkozáskint illető közegészségügyi intézkedéseket, u. m.: himlőoltást, a felmerülő járványok óvintézkedéseit vezesse, de járványok alkalmával egyes járvány-kerület területén a betegekét is gyógykezelje! Mindezekre képes embert — legalább én még nem ismerek.

Ezen sokágu foglalkozás és a szerepek be nem osztása, egészségügyünk egyik főhibája, míg másrészt, törvényeink az elérhető is lehetlennit engedik. A hat évre választott hatósági orvos első hat éve alig elégséges arra, hogy magát e millió kerekű gépezet feületes kezelésébe begyakorolja, de mire ennyire jutott már mehet, ha véletlenül más jobban forgolódott a befolyásosak körül, pedig csak a hosszú évek soráni gyakorlat fog hivatásunknak megfelelni képes hatósági orvosokat teremteni, s ha szükségesnek látták a bírák állását biztosítani, még szükségesebbnek tartanám a hatósági orvosokét is.

Ezen tárgy feletti gondolkozásom közben azon gondolat villant meg agyamban, hogy jó lenne talán a hatósági orvosok ezerágu teendőit, a mennyire lehet megosztani, illetve a nehéz s egy vállra nehezülő igen sok teendőt, különféle szakavatott erők közt elköltöztetni, hogy mindegyikre kevesebb jutván, könnyebben járhatson el hivatalbeli teendőiben. Ez alkalommal nem szólok részletesen ezen teendők megosztásáról s új állomások rendezése vagy közegészségügyünk gyökeres reformjáról, ennek létesítéséhez jobb anyagi viszonyok kellenek; csak a legszükségesebbet említem fel, mely állás rendezése nem is kíván sokkal nagyobb kiadásokat — s e mellett mégis a megyei hivatalos orvosi kar ezerágu teendőin igen könnyitene; különösen a gyógyszerárak vizsgálata, a gyárak ipar és élelmiszerek egy egészségügyi, mint közrendészeti tekintetben ellenőrzése céljából minden megyében egy vagy több gyakorlott vegyész vagy gyógyszerész, kinek már gyakorlati anyag- és áruismereti tapasztalatai nagy szolgálatot tennének, a megyei járási orvosoknak megfelelő rangban kellene alkalmazni, kik igen természetesen a megyei főorvosok segítségére, mint ezek rendelkezésére álló közegek szereplnének; bár nem tartom feleslegesnek itt kijelenteni, hogy a czélnak

TÁRCZA.

Dalfüzérke.

— Epstein Gyulától. —
(Folytatás.)

VI.

Nem is tudám, minő a gond,
A csalódást sem ismerém,
Mig most gyakran körülbolong
S ijesztget, izgat eme rém.

De hogyha látom arcodat,
Kerül ezeknek árnya is;
Szemed igaz szívet mutat,
S mosolygó ajkad nem hamis.

VII.

Azt hittem a bánat megöl,
Mert mint méreg keserű;
Azt hittem, e boru megöl
Nem tűnik fel már derű.

Okultam. — Ha jő a válság
Sulyát békén eltűröm,
Tudom, mint éj s nap felváltják
Egymást öröm és üröm.

VIII.

Jelen, jövő dereng előttem
A multakat se fájlalom,
Szívemben, mint a zöld mezőben
Emelkedik a sirhalom; —

A vig jelen oda temette
A bus, lezajlott multakat;
Alant halál, a mig felette
Új élet, új jövő fakad.
(Vége következik.)

Egy modern Romeo és Juliája

— Beszély. —
(Folytatás.)

Némethől fordította: Klökner Ede.

— De az Isten szerelmére! mondám visszalépvé az ablak elöl, „te ugr tombolsz mint egy őrjöngő, előbb kellett volna erre gondolni, nem pedig a római nőknek udvarolni, akkor most a bárónak kellene só várogva vágyakodni azután, ki után vágyakodni most te vagy kénytelen. Így állván a dolog, te a szerelem rabló szerencsésjét akarva nem akarva kénytelen vagy megbocsájtani.

Ez a véleményed? válaszolá Rudolf nevetve. Neked még daczára évek óta tartó barátságunknak, kevéssé fogalmad van a bennem lakozó makacs önféj-

ségről. Amit én egyszer felteszek magamban, annak török vagy szakad, teljesednie kell, ha mindjárt a pokoli hatalmakkal kellene is szövetségbe lépnem. Nézz csak oda, nézd csak őt, mily kecsesen hajol a párkányszatra a bájos tündér! Meghódítom őt a nők legszébbikét, ha mindjárt a pokolba kellene is érte menni.

Én semmit sem felelek. Némán állott az ablak előtt elmerülve az elragadó és bájos kép látásán.

— Csak egyszer segíts még tervemben, szóla ő egy kis idő múlva, de te a mint látom mindedig csak tréfának veszed a legkomolyabb valót.

— Én azon nézetben vagyok, hogy e tervedről mely ma oly lelkesedéssel foglalkoztat, holnap már lemondasz.

— Gondolod, ármányos? igen-igen olyanok vagyok ti, közönséges emberek, mindig józan, eszes, erkölcsös és bölcssek, egy pipa dohányt sem értek!...

— Köszönöm a bököt, te igen kedves és udvarias fiézkő vagy!...

— Én nyiltszívű, becsületos ember vagyok, az igazat mindig kimerem mondani, most csak azt kérdem utjolog, akarsz e tervem kivitelében segédkezet nyújtani?

— Hadd el barátom, haszontalan fáradság volna, válaszolék, mert én egyáltalán nem ismerek módot, oda oly rögtön és minden gyanusítás nélkül bejuthatni.

— Csakugyan nem? csak gondolkodjál egy kissé! Ismétlem neked, hogy én semmiféle nehézségektől sem riadok vissza.

megfelelő intézkedésnek nem tekintem azt, hogy ezen teendők egyszerűen bármely, a megyében gyógyszer-tárral bíró s gyógyszer-tárával elfoglalt egyénre bizassanak, mert akkor ott leszünk a honnan kiindultunk, ez állás a legnagyobb függetlenséget igényelvén; épen ezért csakis oly egyénnel lenne betöltendő, ki minden ily elfoglaltságtól menten, pontosan s lelkiismeretesen hivatalának élhetne.

Ezen állás rendszeresítését egészségügyünkre nézve igen szükségesnek találom, s ennek létesítése nem is járna oly nagy költségekkel. Bővebben nem szövegek a tárgyról ez alkalommal, maga az állás oly fontos, hogy azt bővebben indokolni nem is kell, eléggé indokolják azon körülmények és viszonyok, melyek felállítására kényszerítenek bennünket. Különben e kérdés részletes megvitatását szakértőinkre bízom itt csak saját szerény nézetemnek óhajtottam kifejezést adni.

Aesculap.

A hajdani sz.-fehérvári nagytemplomról.*)

— Rosty Zsigmondtól, —
(Folytatás.)

Harmadik András 1331-ben kelt egyik diplomájában azt mondja: midőn mi Albert osztrák herceg ellen háborúban mentünk és a tisztelendő fehérvári templomban a zászlót telemelvén Győrbe jöttünk, in venerabili Abensi Ecclesia elevato vexillo nostra Jaurinum accessissemus¹⁾; ebből talán azon nemzeti szokást lehetne következtetni, hogy ez hasonló esetekben mindig így történt, de részéről egyes ily adatból ezt következtetni nem merném mind addig, míg más néhány hasonló adat fel nem fedeztetik, azt azonban Thuróczy László²⁾ mint bizonyost állítja, hogy a győzelmesen befejezett háború zsákmányának egy része e templomnak adatott; — őh mily nagybecsű kincsek és a nemzet büszkeségét emelő ereklyéknek volt e templom gyűhelye. Különösen megemlíti Kézay Simon³⁾, hogy 4-ik László Ottokár legyőzése után a csehek és lengyelektől elfoglalt fegyvereket és zászlókat e templomban függeszték fel.

Hitelességi szempontból is kiváló tekintet érdemel, mert az ország fő jelvénye, a szentek mondatott korona is, az Árpád királyok alatt, ezen templomban őriztetett, és pedig egy különös egyén által, kit a nagy prépost szokott kinevezni, mint ezt Gergely pápának 1198-ik évben költ levele bizonyítja, mely által a nagy prépost ezen joga megerősítetik, azon meghagyással, hogy e tisztre alkalmas egyént válasszon, nehogy annak hitelessége vagy hanyagsága miatt a koronán eshető sérelem miatt a haza becsülete kárt szenvedjen⁴⁾. A törvényeket tapodó Károly király a koronát Visegrádra vitette, honnét Erzsébet császárné és királyné ellopván s Fridrik császárnak elzalogosítván, midőn Mátyás király által kiváltatott ide hozatott-e vagy Budára? nem tudatik, de az 1438-ik évi 25. törvényezik a korona őrséget világiakra bízván, Fejérvár egy jeles kiváltságától megfosztatott; hol őriztetett a korona? arról alább.

A Corpus Jurisból tudjuk, hogy a hét példányban 1222-ik évben kiadott 2-ik András arany bullájának egyike e templom őriztetése bízottat.

*) Lásd e lapok 37. számát.

1) Fejér Cod. Dipl. T. 6. V. I. p. 116. 1291.

2) Lad. Turóczy Ungaria cum suis Regibus L. I. §. 2.

3) Simon de Keza, C. 5. §. 1. p. 74. editio Budae.

4) Fejér Cod. Dipl. T. 2. p. 333.

— Barátom! itt minden erőködésed hasztalan. A távol-ág, mely téged Edith-től elválaszt megközelíthetetlen.

Boszusan homlokára ütve mormogá: veled már látom, nem megyek semmire.

— Nem tudtam nevetésemet elfojtatni, folytatám egy módot tudnék, mit azonban te bajjal fogadsz el a mennyiben kissé ledér.

— Beszélj! Kiálta ő lázas ingerültséggel, becsületszavamat adom, hogy minden feltételeidbe bele egyezem.

— Ne játszd oly könnyedén becsületszavaddal, még megbánhatod!

— Nem én soha! Az Istenre kérlek, hagyj fel már egyszer a már előttem törhetlen erkölcsi predikációkkal s térj a dolog lényegére, hogy egyszer magammal is tisztába jöhessenek.

Tehát neked Edith nővérét az aranyos Juliskát minden áron nélkül kell vened, a több már ebből önkénynt folyik...

A legnagyobb meglepődés hangján örömtől sugárzó arccal kiálta erre:

— Dicső! felséges ötlet! de miért azonnal nélkül venni? nem volna-e elegendő csupán eljegyezni őt?

— Az még nem elegendő arra, hogy teljes bizalmukkal megajándékozzanak.

— Igazad van. Minthogy én nem a legjobb hibern állok, ki tudja nem fogják-e gyanítani elrejtett

Hasonlóan itt őriztetett az ugy nevezett Legenda Sancti Stephani, melybe minden rendeletek beirattak; 1-ső Lajos 1349-ik évben meghagyta a fehérvári káptalannak, hogy a nála lévő Legenda Sti Stephani-ból kutassák ki s tegyenek jelentést arról, melyek voltak a krakói várjobbágyok összes szabadalmi? mire a káptalan azt válaszolta, hogy ezen meghagyást azon okból nem teljesítheti mivel ama Legendát boldog emlékeztető Károly király a *belső sekrestyéből kivévén* (de Sacristia interiori excipiendo!) Visegrádra vitette.

A tizennegyedik század elején e templom tűzveszélyek által sokat szenvedett, így 1318-ik évben, de Károly király a kárait pótolta, s a krónika szerint óntáblákkal fedette és oszlopokkal erősítette, azonban 1327-ik évben ismét felgyuladván, az olthatást az olvadó óntáblák igen nehezítették és gátolták, — ez alkalommal annyira megrontott, hogy csak a szentségtartó felett lógó harangocská maradt épségben, hanem Károly király újra helyreállította, s ismét őnnal fedette, — ekkor a nép közt azon hielem terjedt el, hogy azért sújtatik, mivel rosszal szerzett pénzen építetett¹⁾.

Első Lajos király e templom egyik oldalánál egy kápolnát építtetett, melyben el is temettetett, ezenkívül abban a szobra is felállítatott, melyet kis Károly koronázási szertartása alatt az özvegy Erzsébet és Mária királyné átöltek, s a krónika szavaiként könyeikkel a vörös követ elborították, — miből követ kezik, hogy a szobor anyaga vörös márvány volt. E kápolnát az özvegy királyné gazdagon megajándékozta, s egy papi testületet rendelt, mely Lajos király lelki üdvösségeért naponta miséket mondani köteleztetett, Kaprinay szerint e kápolna szent Margit tiszteletére lőn felszentelve, s egy különös felvigyázó őrző — rector capellae czímmel²⁾.

A fejemegyei általános néptanító-egylet szeptemb. hó 28-án tartott közgyűlése.

A közgyűlést Kolosváry Miklós kir. tanfelügyelő nyitá meg a megyeház nagy termében 10 óra körül. A tanítók ámbár az ügy fontos volt mégis kevés számmal jelentek meg. Kolosváry rövid megnyitó beszédében az egymás iránti kölcsönös bizalomra hívja fel különösen a jelen volt tanítókat s igéri ő is részéről mindent elkövet az egylet felvirágzása érdekében. Ezután a gyűlés további folyamára Göbel János Györgyöt a jegyzőkönyv vezetésére, Braun Mihályt pedig a szólni kívánók feljegyzésére kéri fel. Göbel J. Gy. a jegyzői tisztelet elfoglalva, a jeles tanfőrfi a következő lelkesült és igen sikerült beszédet intézte a jelen volt tanítók- és közönséghez:

„Nagyságos elnök ur! Tekintetes közgyűlés! Midőn csekélyérem melegen üdvözli elnököl tanfelügyelő urnak abbeli buzgalmat, miszerint tankertületében egy általános tanító-egyletet életbehívni törekszik, s népevelésünk emelésére irányzott ezen áldásos tevékenysége fölött legőszintébb örömmel nyilvánítanám, meg vagyok győződve, hogy önök mélyen tisztelt tanítótársaim együtt éreznek, együtt örülnek velem, hisz ez közöljük, minden művelt, magasatos állását felfogni tudó, haladni akaró tanító lelkében.

Nincs s nem is lehet szándékom ezuttal önök előtt tisztelt társaim, a tanító egyletek üdvös befolyását akár a tanügyre magára, akár a tanító művelődésére, szakképzettség emelésére vagy társadalmi állása hatványozására hosszan részletezni. Ettől teljesen felment

1) Fejér Cod. D. T. F. V. I. p. 103.

2) Turóczy Cron. L. 2. C. 30. 90. 94.

3) Turóczy Cron. L. 3. C. 55. Kaprinay Hung. Dipl. F. 2. p. 182.

cézomat. Különben is én Edithet állandóan kívánom: birni, egy-két heti szerelmével meg nem lennék elégtve. Jól van, tehát e mellett maradunk, én nőül veszem őt.

— Megörültél? kérdem meghökkenve, mert én a dolgot csak tréfának gondoltam.

— Semmi esetre! Gazember legyek, ha négy hét letelte után nem mint boldog vőlegény állok előtted.

— Ember! te talán tökéletesen eszedet vesztéd az afrikai forró égalj alatt, és ha Juliska kosarat ad?

— Bah, de ezt nem fogja tenni.

— Oly annyira biztos vagy győzelmedben?

— De kérlek barátom, ily leányka s ily váratlan meglepetés! A kis hamis áldani fogja a végzetet, mely őt az agg szüzek legiójából kiragadja.

— Szegény teremtés, ha csak sejtené is mi vár reá.

— Tudod mit Rudolf? én inteni fogom, hogy vigyázzon magára...

— Így tehát még is ismered őt közelebről, talán rokonod, vagy talán sógor vagy atyafi?

— Nem.

— Ugy hát ne avatkozzál más magánügyeibe? Azt előre kikérem magamnak s kereken kimondom, hogy ha segítesz jó, de ha ügyemet akadályozod, ugy velem gyűlik meg a bajod, tudod, hogy heves természetű vagyok.

(Folytatása következik.)

önöknek, részéről kétségbe nem vonható ama forró vágya, miszerint mint jó honpolgárok hazai isk. törvényünknek szívesen igyekeznek eleget tenni; de felmentve hiszem még magamat ettől, önökben bizonyára feltalálható ama szép tulajdonságuknál fogva, melylyel ez időig mint ügyünk hű munkásai, megszívlelni igyekeztek ama jótékonyan nemcsináló hatást, mivel ilyen szoban levő egyleti élet, lelkes tagjait jutalmazza.

Annyi bizonyos, hogy nekünk községi tanítóknak, midőn keblünkben a tankerületi egyletet megalakítjuk nincsen valami kirívó érdemünk; mi csupán az azt elrendelő iskolai törvény 147. §-nak teszünk eleget. De mégis, ha az életbe hívott egylet általunk nem mostoha gyermeknek tekintetik, ha mi azt lekünk egész hévével felkaroljuk, tehetségünkhez képest egymást szellemileg, anyagilag támogatjuk, ügyünk közös érdekeit különböző viszonyait jogosan megkívánható jó akarattal őszintén, komolyan megbeszéljük, ki fogná tőlünk az illetékes érdemet megtagadni? Uraim, senki!

Azonban, különösen igen nagy lenne azon tanító urak érdeme, kik a törvény betűje által nem lévén ugyan a megyei tanító-egyletbei olvadásra kényszerítve... mégis áthatva annak fontossága s nagy horderejétől s beismerve e mondat valódiságát: „Egyesülésben rejlik az erő” — ellenállhatatlan vonzódnának a társakkal szövetségre, elodázhatlanul szükségesnek tartván részéről is a megyei tanító-egylet pártolását. S ez az, mire minden erőnkkel törekednünk kell, ha akarjuk, hogy a hozzánk kötött szép várakozásnak megfelelhessünk. Ez érdemben felkérni vélem főleg kir. tanfelügyelőségünket, hogy iskola látogatásai alkalmával a felekezeti tanító urakat is sürögölne a hozzánk való csatlakozásra.

Távol tőlünk minden kicsinyeskedés, féltékenység, érdeklődjünk mindnyájan életbe hívott egyletünkért büszkeségünknek tartva azt, munkálkodjék ki ki annak javára s előnyére; meggyünk területén apostolkodó minden tanító ide tömörülve, küzdjünk népevelésünk felvirágoztatására vállvetve, egyesült, lankadtlan erővel s nem szétforgácsoltan külön-külön... s ugy, igen csak ugy merem reményelni, hogy Fejérmegye tanügye fényes példa gyanánt fog tündöklenni szép s kedves hazánk számos megyéje előtt. Hogy ugy legyen, adja Isten!⁴⁾

Ezen sikerült beszéd közlekedését idézett elő s rokonszenves éljenekkel üdvözöltetett. Ezután elnököl tanfelügyelő felemlíti, hogy a megyei alispán ur kérelmére készséggel engedte a termet át, ezért köszönetet indítványoz szavaztatni, felemlíti még, hogy a vértessaljai tanító egylettől azon értesítést vette, miszerint ezen egylet az esetre, ha a fejemegyei általános egylet megalakul, ez utóbbihoz csatlakozni fog, illetve abba bele olvad.

Erre az egyletnek a minisztérium által már három évvel ezelőtt helybenhagyott és megerősített alapszabályai olvastatnak fel, melyeknek revisiójára: Janny József elnöke alatt, Göbel János, Perényi Béla és Bardou Józsefből álló bizottság küldeték ki.

Kolosváry ezután felemlítve, hogy az egylet eddig már 668 frt. tőkével rendelkezik, mely a helybeli takarékpénztárban van elhelyezve, — a gyűlést a tisztikar választásra hívja fel. A választás következő képpen eszközöltetett:

Megválasztott elnöknek: Göbel János György, mely választást nem csak tapintatosnak, de egyáltalán ily jeles tanerő megnyerését az egylet jövőjére nézve igen nagy nyereségnek mondjuk. Az elnöki állás vállalkozás hiányában üresen hagyatott: 1-ső jegyző: Bardou József. 2-ik jegyző: Endresz Ferencz. Pénztárnok: Tóth József. Ellenőr: Angeli József. Könyvtárnoki állás egyelőre nem töltetett be. Bizottmány: Rendes tagok: Janni József. Greizinger Márton. Rainiss Mátyás. Perényi Béla. Langer János. Schmid Antal. Wittinger Antal. Weber József. Csesznek János. Bredl Sándor. Kriszt Sándor. Jungvirth Simon. Pótagok: Sebő Imre. Pados Gábor. Peszneker József. Stollmár. Sebők. Braun Mihály. Bindhoffer Lajos. Könyvbíró bizottság egyelőre nem választatott.

Tiszteletbeli tagokul megválasztottak: Kolosváry Miklós, Trefort Ágoston, Báro Eötvös Loránt, Gönczy Pál, Abt Kamil, Szász Károly, Pólya Gergely, Nagy László, Molnár Aladár, Bárány Ignác, Luberich Ágost, Dolinay Gyula, Lukácsy Pál, Kenessey Kálmán, Mezey István, Menyey I., Kozma Ferencz, Rezutek Antal, Bula Theofil, Gyertyányffy, Kohut Sándor, Mayer Miksa, Kárfy T. Sporzon Pál, Henszlimann Imre, Engelbrecht Károly, Rónay Jácint, Pulszky Ferencz, Schwarcz Gyula, Pauer János, Matuska János, Say Rudolf, Vencz Imre, gróf Zichy György.

A néptanító-egyletnek ezen gyűlése, ha nem is volt népes, de az ügy iránt lelkesült tagokat számlált. Részünkről örömmel fejezzük ki, hogy ezen fontos ügy végre megvalósulása küszöbén van. A tisztikar igen sikerült alakítása ugy a népevelésünk buzgalma biztosít bennünket, hogy az elvetett magvak termékeny földre találnak s az egylet hazánk s nemzetiségünk javára virágozni fog. Mi — mint ezen egylet hivatalos közlönye, mindent elfogunk követni az ügy érdekében.

1849. szeptember hó 27-dike.

(Múlt számunkból maradt ki.)

Egy negyedszázad omlott az öröklét végtelen tengerébe a fentebbi naptól mai napig, mely nap hazánkra mindenkor emlékeztet marad: alig hiszem tehát, hogy hálátlan dolog lenne visszaemlékezni e napra, mert az